

ved at nægte et Lovudkast som dette, at standse Regjeringen, dersom den finder, at denne ved de Skridt, den har foretaget i Tiden fra den ene Sessjon til den anden, er slaaet ind paa en fejl Vej; den Vej, man i saa Henseende maatte følge, vilde være enten ved Interpellationer og Andragender eller ved at benytte Lovgivningsinitiativet at fremkomme med saadanne Udtalelser og indlede saadanne Lovgivningsarbejder, der vilde være i Stand til at standse Regjeringen. Jeg troer, at det Forslag, som Udvalgets Majoritet har stillet, er det meest anbefalelige; thi det er jo klart, at der er stor Forskjel paa, om en Kundgjørelse fra Regjeringen formeligt bliver meddeelt Rigsdagen, bliver omdeelt i Meddelelsens Form, eller om Rigsdagen paa anden Maade skal gjøre sig bekendt dermed; hvad der i Henhold til en Forfatningslov eller anden Lov skal meddeles Rigsdagen, det foreligger for denne som en bestemt Forhandlingsgenstand, som Enhver vil finde det naturligt og i sin Orden at gaae ind paa. Naar den ærede Rigsdagsmand meente, at man ved at vedtage Fleertallets Forslag vilde afstære sig selv Rotten til at forhandle om Lovgivningsarbejder for Vestindien, da er dette ikke Tilfældet; den Lovgivningsmagt, som Koloniallovens § 2 tilfjærrer Kongen og Rigsdagen i Forening, vil bestaae usvækket. Det vil saaledes findes, at dette Forslag har sin ganske bestemte Betydning og i Realiteten vil faae mere at sige end det, hvormed Minoriteten er fremkommen.

J. M. Hansen: Saasnart denne Lov kun vedtages for eet Aar, kan Kolonialbudgettet ikke efter 1ste April 1864 bestemmes ved kongelig Anordning, og der kan heller ikke efter 1ste April 1864 gjøres Forandringer i de bestaaende Bestemmelser om Skatter og Afgifter, der henhøre under Lovgivningen for Kongeriget; dermed er det givet, at der, naar Bemyndigelsen ikke udstrækkes til at gjælde for en længere Tid, end jeg foreslaaer, indtræder en Standsning. Jeg skal endnu kun tilføie, at naar der ikke til en saadan Meddelelse som den omhandlede knyttes Betingelser, kan jeg fremdeles ikke see, at den kan have nogen Betydning. Man seer jo nemlig, hvorledes Re-

gjeringen, naar her ønskes en Udtalelse fra dennes Side, som den ikke strengt taget er forfatningsmæssig pligtig til at give, fornemt afviser ethvert Spørgsmaal i den Henseende med, at det ikke vedkommer denne Forsamling, at derom maa man søge Underretning der og der. Naar man allsaa paa den Maade afsærdiges ved ethvert Spørgsmaal, der ikke strikke hører under Rigsdagens Myndighed, naar der ikke i saa Henseende vises mindste Eftergiveness, saa vil naturligtvis det Samme stee i dette Tilfælde; thi naar der er en Lov, som giver Regjeringen denne Bemyndigelse for tre Aar, saa have vi efter min Mening ikke mindste Besøielse til at reise nogensomhelst Sag, der skulde indeholde en Anke, eller gaae ud paa at forhindre det, der allerede er gennemført, før Meddelelsen derom kom til Rigsdagens Kundskab. At der kan gives en ny Lov, er ganske rigtigt, men vi maae huske paa, at en ny Lov ikke kan gives, uden at Regjeringen gaaer med, og naar den har truffet sine Bestemmelser i en vis Retning, gaaer den naturligtvis ikke ind paa et Lovforslag, der gaaer ud paa at standse den eller at bringe Sagen i en anden Retning. Det er saaledes afgjort, at vi vel her kunne tale om et saadant Lovforslag, men der er ikke den mindste Udfigt til, at det skulde gaae igjennem.

Ministeren for Kongerigets værlige Finantser: Jeg skal blot bemærke, at Regjeringen aldrig har afviist nogensomhelst Forhandling, der laa indenfor den konstitutionelle Bemyndigelse. Den har vel undertiden af Hensyn til almindelige vigtige Forhold maattet ansee en Indgaaen fra Rigsdagens Side paa visse Gjenstande for ikke at ligge for og har derfor troet, at det vilde være rigtigst ikke at indlade sig paa nogen Forhandling derom; men den har aldrig gjort det, hvor det ikke laa i Sagens Natur, og aldrig af Fornemhed.

N e t t e l s e.